Λόγω προβλήματος όρασης ο Πανίκος αδυνατεί να διαβάσει τα λίγα λόγια που εκείνος έγραψε για να τα απευθύνει σ' εσάς.

Αγαπητοί φίλοι, Πρόεδρε της Δημοκρατίας

Όταν απονεμήθηκε για πρώτη φορά το βραβείο Πιερίδη-Ανθία εγώ δεν είχα ακόμη εκδώσει βιβλία στα ελληνικά. Ούτε και ονειρευόμουν μια τέτοια τιμή, γι' αυτό δέχομαι το βραβείο με βαθειά συγκίνηση . Η λογοτεχνική μου σταδιοδρομία άρχισε ουσιαστικά πολύ αργά, στα εξήντα μου χρόνια. Ως τότε η γραφή μου κατευθυνόταν σε πολιτικά και δημοσιογραφικά κείμενα, με εξαίρεση τις κριτικές λογοτεχνίας που έγραφα σε εφημερίδες και περιοδικά, οι οποίες συγκεντρώθηκαν στον τόμο «Τομές σε θέματα λόγου».

Το βιβλίο μου «Ένα Άλλο Οδοιπορικό», το πρώτο μιας μακράς σειράς λογοτεχνικών βιβλίων, κυκλοφόρησε το 1993. Επρόκειτο για μια αδρή πινελιά στην πορεία της ζωής μου. Στις διάφορες φάσεις της, στα προβλήματα τους, στα ταξίδια μου, στις συναντήσεις που πραγματοποιούσα. Με είχε συγκινήσει προσωπικά εκείνο το βιβλίο γιατί υπήρχε στις σελίδες του ένα στοιχείο αυτογνωσίας.

Στα επόμενα βιβλία μου συγκέντρωσα την προσοχή μου στη λεπτομέρεια. Ακολούθησαν οι τίτλοι «Παρακαμπτήριοι», «Το άσπρο άλογο», Το κόκκινο τραίνο, Το Μιλλένιουμ, το Εν πτήσει και άλλα και σε κάποια στροφή ξεπρόβαλαν μπροστά μου οι Πινακοθήκες με τα πορτρέτα προσωπικοτήτων που είχα γνωρίσει, δεκάδες προσωπικότητες από την Ελλάδα, την Ρωσία, τον ευρωπαικό χώρο, την Αμερική και φυσικά και από το νησί μας, συμπατριώτες, φορτισμένους με ξεχωριστές αξίες και προτερήματα.

Γύρω από μια μορφή πινακοθήκης κινήθηκε και το τελευταίο μου βιβλίο του 2011, Οι διάλογοι στο λυκαυγές της νέας εποχής. Εδώ συγκέντρωσα τον ατόφιο λόγο που είχα πάρει από 17 πρόσωπα πνευματικής αξίας στις αρχές του 1990, όταν είχε αρχίσει η συντέλεια σημαντικών οικουμενικών αλλαγών. Οσο βλέπετε μεγάλος θαυμαστής και να είμαι της λογοτεχνίας που φτερουγίζει στον χρόνο και στον τόπο, είμαι ταυτόχρονα και πιστός στην ιδέα ότι η λογοτεχνία σε τελευταία ανάλυση παρακολουθεί, αντανακλά την πραγματικότητα της κοινωνίας.

Αγαπητοί μου φίλοι,

Ευχαριστώ από καρδιάς για το βραβείο. Η χαρά μου είναι ακόμη πιο μεγάλη γιατί το βραβείο φέρει το όνομα του Θεοδόση Πιερίδη και του Τεύκρου Ανθία, δυο εκλεκτών προσωπικοτήτων των κυπριακών γραμμάτων. Γνώρισα καλά και τους δυο. Τον Ανθία τον ήξερα από παλιά, μπορώ να πω μάλιστα ότι η εφημερίδα του είχε δημοσιεύσει τα πρώτα μου λογοτεχνικά κείμενα , που είχα γράψει στρατιώτης ακόμη, και που δεν τολμούσα να δώσω πουθενά αλλού.

Τον Θεοδόση τον γνώρισα καλύτερα στα κατοπινά χρόνια, όταν είχε έρθει στην Κύπρο με την Αλεξάνδρα του. Οι γνώσεις που μας μετέδωσε γύρω από θέματα τέχνης ήταν πολύτιμες, τόσο γύρω από τα ελλαδικά πράγματα όσο και γενικότερα. Είχε ζήσει στην Αίγυπτο, αλλά και στο Βουκουρέστι, όπου δέθηκε άμεσα και με το ελληνικό κίνημα. Και οι δυο ποιητές αξιοπρεπέστατοι, σεμνοί, πλούσιοι σε περιεχόμενο. Τραγούδησαν φλογερά τα πάθη του λαού μας. Ο Θεοδόσης Πιερίδης με την Κυπριακή Συμφωνία του και ο Τεύκρος Ανθίας με την Κυπριακή Τραγωδία του, ανέβασαν τον πήχυ της κυπριακής ποίησης.

Νιώθω, ομολογώ, περήφανος για αυτή την τιμή που μου κάνει το κίνημα μας και ευχαριστώ από καρδιάς.

01.2

Λόγω προβλήματος όρασης ο Πανίκος αδυνατεί να διαβάσει τα λίγα λόγια που εκείνος έγραψε για να τα απευθύνει σε σας.

Εξοχώτατε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, αγαπητοί φίλοι, κυρίες και κύριοι,

Φυσιολογικά πρώτα απ' όλα επιβάλλεται να αρθρωθεί ένα μεγάλο ευχαριστώ προς όλους εκείνους που ασχολήθηκαν με το πρόσωπο μου. Τα μέλη της Επιτροπής που πήρε την απόφαση. Εκείνους που έσκυψαν πάνω από το έργο μου, που μίλησαν, προς όλους εσάς που μας τιμάτε σήμερα με την παρουσία σας και πάνω απ' όλα φυσικά προς την ηγεσία του ΑΚΕΛ που άναψε το πράσινο φως. Ο πολιτισμός είναι ένας ιδανικός χώρος όπου η κάθε συνάντηση παίρνει τον χαρακτήρα γιορτής. Εδώ σμίγουν οι καρδιές, οι μεγάλες αλήθειες, οι ουσιαστικοί στόχοι. Βαθειά μέσα μου ζουν οι εικόνες της πρώτης έκδοσης του περιοδικού Νέα Εποχή όταν, ως υπεύθυνος συντάκτης απευθύνθηκα προσωπικά προς τους καλύτερους σύμφωνα με την κρίση μου ποιητές, ανεξάρτητα από την πολιτική τους τοποθέτηση, ζητώντας την συνεργασία τους. Κανείς δεν είπε όχι. Οι ορίζοντες στον πολιτισμό και στην τέχνη μετατοπίζονται, η κοινή πατρίδα γίνεται πολύ πιο μεγάλη. Σ' αυτό το ανάχωμα ξεδίπλωσαν την δράση τους ο Τεύκρος Ανθίας και ο Θεοδόσης Πιερίδης, στο όνομα των οποίων είναι αφιερωμένο αυτό το βραβείο.

Όταν καθιερώθηκε το βραβείο Ανθία-Πιερίδη εγώ δεν είχα ακόμη εκδώσει βιβλία στα ελληνικά. Ούτε και ονειρευόμουν μια τέτοια τιμή, γι' αυτό δέχομαι το βραβείο με βαθειά συγκίνηση . Η λογοτεχνική μου σταδιοδρομία άρχισε ουσιαστικά πολύ αργά, στα εξήντα μου χρόνια. Ως τότε η γραφή μου κατευθυνόταν σε πολιτικά και δημοσιογραφικά κείμενα, με εξαίρεση τις κριτικές λογοτεχνίας που έγραφα σε εφημερίδες και περιοδικά, οι οποίες συγκεντρώθηκαν στον τόμο «Τομές σε θέματα λόγου».
Το βιβλίο μου «Ένα Άλλο Οδοιπορικό», το πρώτο μιας μακράς σειράς λογοτεχνικών βιβλίων, κυκλοφόρησε το 1993. Επρόκειτο για μια αδρή πινελιά στην πορεία της ζωής μου. Στις διάφορες φάσεις της, στα προβλήματα τους, στα ταξίδια μου, στις συναντήσεις που πραγματοποιούσα. Με είχε συγκινήσει προσωπικά εκείνο το βιβλίο γιατί υπήρχε στις σελίδες του ένα στοιχείο αυτογνωσίας.
Στα επόμενα βιβλία μου συγκέντρωσα την προσοχή μου στη λεπτομέρεια. Ακολούθησαν οι τίτλοι «Παρακαμπτήριοι», «Το άσπρο άλογο», Το κόκκινο τραίνο, Το Μιλλένιουμ, το Εν πτήσει και άλλα και σε κάποια στροφή ξεπρόβαλαν μπροστά μου οι Πινακοθήκες με τα πορτρέτα προσωπικοτήτων που είχα γνωρίσει, δεκάδες προσωπικότητες από την Ελλάδα, την Ρωσία, τον ευρωπαικό χώρο, την Αμερική και φυσικά και από το νησί μας, συμπατριώτες, φορτισμένους με ξεχωριστές αξίες και προτερήματα.
Γύρω από μια μορφή πινακοθήκης κινήθηκε και το τελευταίο μου βιβλίο του 2011, Οι διάλογοι στο λυκαυγές της νέας εποχής. Εδώ συγκέντρωσα τον ατόφιο λόγο που είχα πάρει από 17 πρόσωπα πνευματικής αξίας στις αρχές του 1990, όταν είχε αρχίσει η συντέλεια σημαντικών οικουμενικών αλλαγών. Οσο βλέπετε μεγάλος θαυμαστής και να είμαι της λογοτεχνίας που φτερουγίζει στον χρόνο και στον τόπο, είμαι ταυτόχρονα και πιστός στην ιδέα ότι η λογοτεχνία σε τελευταία ανάλυση παρακολουθεί, αντανακλά την πραγματικότητα της κοινωνίας.
Αγαπητοί μου φίλοι,
Ευχαριστώ από καρδιάς για το βραβείο. Η χαρά μου είναι ακόμη πιο μεγάλη γιατί το βραβείο φέρει το όνομα του Θεοδόση Πιερίδη και του Τεύκρου Ανθία, δυο εκλεκτών

προσωπικοτήτων των κυπριακών γραμμάτων. Γνώρισα καλά και τους δυο. Τον Ανθία τον ήξερα από παλιά, μπορώ να πω μάλιστα ότι η εφημερίδα του είχε δημοσιεύσει τα πρώτα μου λογοτεχνικά κείμενα , που είχα γράψει στρατιώτης ακόμη, και που δεν τολμούσα να δώσω πουθενά αλλού.

Τον Θεοδόση τον γνώρισα καλύτερα στα κατοπινά χρόνια, όταν είχε έρθει στην Κύπρο με την Αλεξάνδρα του. Οι γνώσεις που μας μετέδωσε γύρω από θέματα τέχνης ήταν πολύτιμες, τόσο γύρω από τα ελλαδικά πράγματα όσο και γενικότερα. Είχε ζήσει στην Αίγυπτο, αλλά και στο Βουκουρέστι, όπου δέθηκε άμεσα και με το ελληνικό κίνημα. Και οι δυο ποιητές αξιοπρεπέστατοι, σεμνοί, πλούσιοι σε περιεχόμενο. Τραγούδησαν φλογερά τα πάθη του λαού μας.

Ο Θεοδόσης Πιερίδης με την Κυπριακή Συμφωνία του και ο Τεύκρος Ανθίας με την Κυπριακή Τραγωδία του, ανέβασαν τον πήχυ της κυπριακής ποίησης. Γι' αυτό και τιμά την Κ.Ε. του ΑΚΕΛ η αναφορά στους δυο μεγάλους του πνεύματος. Ιδιαίτερα στις μέρες μας, μέρες πολυσύνθετων προβλημάτων που τείνουν να υποβιβάσουν το πνεύμα, τον πολιτισμό, αποκτά πολύ μεγαλύτερη σημασία η ζωογόνηση του πνεύματος, η θωράκιση του πολιτισμού.

Νιώθω, ομολογώ, περήφανος για αυτή την τιμή και ευχαριστώ από καρδιάς.